

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ Η ΙΟΥΛΙΑ.

(Ἱστορικὸν διήγημα.)

“In truth fair Montague, I am too fond;
“And therefore thou may'st think my behaviour light.
“But trust me, gentleman, I'll prove more true,
“Than those that have more cunning to be strange.”
Shakspeare.

“Ἀληθῶς ὑπῆρξα ὑπὲρ τὸ θεὸν ἐμπαθής· καὶ ἡ μὲν πρὸς σὲ διαγωγὴ μου ἴσως εἶναι ἐπιλήψιμος, ἀλλ' ἔσο βέβαιος, Ῥωμαῖε, ὅτι ἔσομαι σοι πιστοτέρα ἐκείνων, αἵτινες τόσον ἐντέχνως ὑποκρύπτουσιν ὃ, τι αἰσθάνονται.”

(Ἐκ τοῦ Σακσπηρου.)

1.

Ὁ περιηγητὴς ὁ διερχόμενος τὴν πόλιν Βερώναν κύριον σκοπὸν προτίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τάφον δύο δυστυχῶν ἐραστῶν, τοῦ Ῥωμαίου καὶ τῆς Ἰουλίας. Ἀλλ' ἄρα γε ἡ λαμπρότης αὐτοῦ τὸν ἐφελκύνει; οὐδαμῶς. ἀλλ' ἡ ὠσοῦσα συμπάθεια τὸν ἄνθρωπον πρὸς πᾶν ἐνδοξόν! καὶ ὁ τάφος οὗτος ἀπέκτησε τοσοῦτον κλέος, ὅτε μάλιστα ὁ πυρίπνους κάλαμος τοῦ Ἀγγλοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Σακσπηρου, ἐξύμνησε τὸν δυστυχῆ ἔρωτα τῶν δύο τούτων νεανιῶν, τῶν ὁποίων τὴν ἱστορίαν ἐν συντόμῳ δέλω διηγησῆ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΔ'. ἑκατονταετηρίδος ἔξων ἐν Βερώνῃ δύο πολυμελεῖς οἰκογένειαι, ἐπίσημοι ἐπὶ εὐγενείᾳ καὶ εὐπορίᾳ, ἡ τοῦ Μοντεκίου καὶ ἡ τοῦ Καππελέτου, αἵτινες

πρὸ πολλῶν ἐτῶν διεφέροντο ἐχθρικῶς, καὶ καθ' ἑκάστην σχεδὸν τὰ μέλη αὐτῶν συγκρουόμενα μεταξύ των ἐτάραττον τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πολίτας εἰς δύο φατρίας διήρουν.

Διώκει τότε τὴν Βερώναν ὁ Βαρθολομαῖος Σκάλας, φιλήσυχος καὶ ἐνάρετος ἀνὴρ, ὅστις ἐπροσπάθει παντοίοις τρόποις νὰ κατευνάσῃ τὴν ἐχθρὰν τῶν δύο τούτων οἰκογενειῶν· ἀλλ' εἰάν τοῦτο δὲν κατῴρῃ, τοῦλάχιστον διὰ τῶν ἀύστηρῶν ποιῶν τῶν ἐπιβαλλομένων τοῖς ταραχοποιοῖς ἡδυνήθη νὰ περιορίσῃ τὰς ἐχθροπραξίας.

Συνέβη τότε, περὶ τὸ 1304 ἔτος, νὰ γίνῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καππελέτου μέγας χορὸς μετημφισμένων· μεταξὺ τῶν ἐκεῖ συρρέουσάντων νεανιῶν ὑπῆρξε καὶ ὁ Ῥωμαῖος ὁ υἱὸς τοῦ Μοντεκίου, χαρῖεις νεανίας εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

Ὁ Ῥωμαῖος ἠγάπα, καὶ ἠγάπα περιπαθῶς· ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός του ἦτο σκληρόν, ἀνέφικτον, καὶ εἰς μάτην ὁ δυστυχὴς ἐραστὴς ἐβυσσιάζετο ὑπὲρ αὐτοῦ. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Καππελέτου, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ ἀνακούφισιν εἰς τὴν τήκουσαν ἑαυτὸν λύπην. Μόλις ὅμως παρῆλθεν ἡμίσεια ὥρα, καὶ ἀπεσύρθη πρὸς μίαν γωνίαν, ὅπου ἀφαιρέσας τὴν προσωπίδα, ἐκάθισεν ἐπὶ δίφρου, ἀτενίζων μὲ περιπλανώμενον βλέμμα πρὸς τὴν μυρίανδρον χορείαν.

Μεταξὺ τῶν ἀπειραρίθμων ὠραίων γυναικῶν, τῶν μὲν ἐλεφάντινα πάλλοντα στήθη ἔχουσῶν, ῥοδόχροα δὲ πρόσωπα καὶ πυριφλέκτους μελανοὺς ὀφθαλμούς, χρυσοπλοκάμους δὲ βοστρύχους, εὐμήκη, εὐμορφα καὶ εὐκίνητα σώματα, αἵτινες ὡς χρυσαλλίδες διήρχοντο ἐν τῷ μέσῳ ἀνδρῶν, εὐωδιῶν, μυριάδων πολυελαίων, κεκοσμημένα με πολυτίμους ἀδάμαντας

καὶ πολυτελῆ ἱμάτια, μία διεκρίνετο διὰ τὴν σπανίαν τῆς ὠραιότητος, καίτοι ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη, καὶ ἐπεσκίαζε τὰς ἄλλας, ὡς ἡ σελήνη τοὺς ἀστέρας.

Καὶ καθὼς ὁ φεύγων τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνδρώπων ἀποσύρεται εἰς δάση ἢ εἰς κορυφὴν ὄρους ὀδυρόμενος τὴν τύχην του, καὶ ἄκων ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου ἐγείρει πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν του, οὕτω καὶ ὁ Ῥωμαῖος βεβυδισμένος εἰς μελαγχολίαν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν ὄρασίν του προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἐκείνου πλάσματος τῆς φύσεως. Ἦσθάνετο ἀκατάληπτον ἡδονὴν εἰς τὴν ψῆαν ταύτην, καὶ βαδμηδὸν ἢ μὲν καταδλίβουσα αὐτὸν μελαγχολία διεσκεδάζετο, ἄλλη δὲ γλυκεῖα διεδέχετο ταύτην, ὁμοιάζουσα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν συνεπιφέρει μεγάλη εὐτυχία. Εἶπομεν ὅτι καὶ ὁ Ῥωμαῖος ἦτο ὠραιότατος νέος, τὸν ὁποῖον καὶ μακρὰν ὄντα παρστήρησεν ἡ νεᾶνις ἐκείνη, καὶ πολλάκις ἄκουσα πρὸς αὐτὸν ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ χοροῦ, ὅτε κυρία τις ἔλαβε τὸν Ῥωμαῖον ἐκ τῆς χειρός, οὗτος ἠναγκάσθη κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ χοροῦ ἐκείνου νὰ λάβῃ μέρος· προσεκάλεσε λοιπὸν τὴν ὠραίαν νεάνίδα, ἣτις τοιουτοτρόπως εὔρέθη μεταξὺ τοῦ Ῥωμαίου καὶ ἐνὸς ἄλλου νεανίου, ὅστις εἶχε τὸ περίεργον ἰδίωμα νὰ ἔχῃ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τὰς χεῖρας ψυχρὰς ὡς τὸ μάρμαρον.

— Δόξα τῷ Θεῷ! λέγει πρὸς τὸν Ῥωμαῖον ἡ νεᾶνις, δλίβουσα τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐρωτικῶς, ὅτι ἤλθετε πλησίον μου.

— Καὶ κατὰ τί σὰς εἶναι εὐάρεστος ἡ προσέγγισίς μου; ἐρωτᾷ χαμογελῶν ὁ Ῥωμαῖος.

— Μὴ ἐκπλήττεσαι, ὠραῖε νεανία, ἐὰν μακαρίζω τὴν

ἔλευσίν σου· διότι πρὸ ἡμισείας ὥρας ὁ Κύριος Μαρκούκιος μέ τήν ψυχροτάτην του χεῖρα μ' ἐβρίγωσεν, ἐνῶ σεις μέ τήν ἰδικήν σας μέ ἀναζωπυρεῖτε!

— ὦ κυρία! ἐάν ἡ χεῖρ μου σᾶς ζωπυρῇ, οἱ ὀφθαλμοί σας μέ φλέγουσι· καί ἐάν δέν μ' εὐσπλαγχνισθῆτε ὅπως κατευνάσω τήν πυρκαϊάν ταύτην, θελω γίνεῖ δλοκαύτωμα τοῦ θείου τούτου πυρός!

Κατ' ἐκείνην τήν στιγμὴν ὁ μὲν χορὸς ἐπεραιώθη, ἡ δὲ φλεγομένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα νεᾶνις δέν ἠδυνήθη νὰ εἶπη πρὸς τὸν Ῥωμαῖον, παρὰ τὰς ἀκολουθούσους λέξεις: — Οἴμοι! τί δύναμαι νὰ σοι εἶπω ἄλλο, παρ' ὅτι εἶσαι σὺ μᾶλλον κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου ἢ ἐγώ! — καί ταῦτα εἰποῦσα καί ἀναστενάζουσα ἀπεσπάσθη αὐτοῦ, καί ἀνεμίχθη ἐντὸς τοῦ πλήθους τῶν ἀπερχομένων.

Ὁ Ῥωμαῖος διέμεινεν ἀρκετὸν χρόνον ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ Καππελέτου ὅπως πληροφορηθῆ, ποία ἦτο ἡ νεᾶνις, τήν ὁποίαν ἤδη παραφόρως ἠγάπα . . . ἄλλ' ὁ ἄθλιος! ἡ γοητευτικὴ αὕτη γυνὴ ἦτο θυγάτηρ τοῦ Καππελέτου, τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ τῆς οἰκογενείας του.

2.

Ἡ Ἰουλία Καππελέτου ἠγγύει καί αὐτὴ τὸ ὄνομα τοῦ χαριστάτου νεανίου· καί ἀνελθοῦσα ταχέως εἰς τὸ δωμάτιόν της παρεκάλεσε γραϊάν τινα θεράπαιναν, ἣτις σχεδὸν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Βερώνης ἐγνώριζε, νὰ τῇ εἶπη ποῖος ὁ δεῖνα καί ὁ δεῖνα, ὅστις ἐξήρχετο τῆς οἰκίας, ἕως οὗ ἐπληροφορηθῆ περὶ τοῦ Ῥωμαίου· ἄλλ' ὅτε ἔμαθε ποῖος ἦτο, ἔμεινεν ἡ δύστηνος κεραινόβλητος. Καί ὅμως ἡ περίστασις

αὕτη ἐπηύξησεν ἔτι μᾶλλον τὸν ἔρωτά της· διότι οὗτος, ὡς ἡ πυρά, τότε μάλιστα ἀναφλέγεται μὲ περισσοτέραν ὁρμήν, ὅταν εὐρίσκη προσκόμματα· καὶ ἔνεκα τούτου, ὅτε ὁ Ῥωμαῖος διήρχετο ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας της, πάντοτε εὐφροσύνως πρὸς αὐτὸν ἐφαίνετο.

Τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου τῆς Ἰουλίας ἔκειντο ἐπὶ στενοῦ καὶ ἐρήμου δρομίσκου, ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἦτο ὁ πρόδομος πεπαλαιωμένης οἰκίας· ἐκεῖ συχνάκις ἐκρύπτετο ὁ Ῥωμαῖος, ὅπως ἴδῃ ἢ ἀκροασθῇ τὴν φωνὴν τῆς ἐρωμένης του. Ἡ Ἰουλία φοβουμένη μήπως προσβληθῇ ὁ Ῥωμαῖος ἀπὸ τοὺς ἰδικούς της, ἐκδετόμενος τόσον προφανῶς εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἔχθραν, κατεπέισθη νὰ τὸν δέχηται ἐνίοτε εἰς τὸ δωμάτιόν της· ὅθεν ὁ Ῥωμαῖος διὰ μεταξίνης κλίμακος, ἀνήρχετο ἐνίοτε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλίας βοηθεῖα αὐτῆς καὶ τῆς γραίας Σεραπαίνης. Ἀλλ' ἡ Ἰουλία ἐπρόβαλεν εἰς τὸν Ῥωμαῖον νὰ τὴν νυμφευθῇ· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο ὁ γάμος νὰ ἐκτελεσθῇ συναινέσει τῶν γονέων των, ἀπεφάσισαν νὰ νυμφευθῶσι λαθραίως. Ἐπὶ τούτῳ ὁ Ῥωμαῖος κατέπεισε τὸν ἡγούμενον ἐνὸς μοναστηρίου, τὸν πατέρα Δαυρέντιον, ὅστις ἦτο καὶ πνευματικὸς τῆς Ἰουλίας, καὶ ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν ἐν τῇ πόλει Βερώνῃ· οὗτος συνήνεσεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νεανίου, ἐλπίζων ὅτι διὰ τοῦ γάμου τούτου θὰ κατευνασθῇ ἢ μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν ἔχθρα, καὶ οὕτω θὰ γίνῃ εὐάρεστος πρὸς τὸν Βαρδολομαῖον Σκάλαν, ὅστις τόσον ἐπόθει τὴν συμφιλίωσιν τούτων, ὅπως λείψῃ καὶ πᾶσα αἰτία ἔριδος καὶ ταραχῆς ἐντὸς τῆς φιλησύχου πόλεώς του.

Ἐπομένως ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ Ἰουλία ὑπῆγε μετὰ τῆς μητρὸς της πρὸς τὸν πατέρα Δαυρέντιον ἵνα ἐξομολογηθῶσιν, ὁ Ῥωμαῖος προειδοποιηθεὶς ἐγκαίρως παρευρίσχετο

ἐκεῖ· καὶ ὅτε ἡ νεᾶνις εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐξαγορευτήριον, ἐνεφανίσθη ὁ Ῥωμαῖος, καὶ ἐτελέσθη ὁ γάμος.

Κατ' ἐκάστην ἐσπέραν ὁ Ῥωμαῖος εἰσῆρχετο βοηθούμενος ὑπὸ πιστοῦ ὑπηρέτου, ὀνομαζομένου Πέτρου, ἐντὸς τοῦ κήπου τῆς οἰκίας τῆς συζύγου του, καὶ εἰς προσδιοριζόμενον μέρος συνήντα αὐτὴν μετὰ τῆς Ψεραπαινίδος τῆς. Ἐν τούτῳ ὁ Λαυρέντιος διεπραγματεύετο τὴν μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν εἰρήνην, καὶ πρὸς καλὸν πέρας ἐπλησίαζεν, ὅτε ἡμέραν τινὰ μερὶς τῆς τῶν Καππελετῶν οἰκογενείας, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὸν Θεοβάλδον, πρῶτον ἐξάδελφον τῆς Ἰουλίας, συναπαντηθεῖσα μετ' ἄλλης, τῆς τῶν Μοντεκίων, προσέκρουσεν αὐτῇ ἄνευ λόγου· αὕτη λοιπὸν ὑπερασπίσθη γενναίως, καὶ οὕτως ἡ συμπλοκὴ ἐγένετο αἱματηρά, ὅτε κατὰ κακὴν τύχην διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ὁ Ῥωμαῖος· ὅστις πληροφορηθεὶς περὶ τῶν διατρεξάντων, ἐβρίβθη εἰς τὸ μέσον τῶν ἀλληλομαχούντων, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς συγγενεῖς του τοὺς παρήνει ν' ἀποσυρῶσιν· ἀλλ' ἐνῶ ὠμίλει πρὸς αὐτούς, ὁ Θεοβάλδος λαθραίως τὸν ἐπάταξε διὰ τοῦ ξίφους του, πλὴν δὲν ἐδυνήθη καὶ νὰ τὸν πληγώσῃ, διότι ὁ Ῥωμαῖος ἦτο τεθωρακισμένος καλῶς· δὲν ὠργίσθη ὁ Ῥωμαῖος, ἀλλ' ἀποτεινὼν πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον, τὸν εἶπεν.

— Θεοβάλδε! διατὶ νὰ ἀλληλομαχῶμεν ἐπὶ ματαίῳ; διατί; . . .

Ἄλλ' ὁ Θεοβάλδος καὶ ἐκ δευτέρου τὸν προσέβαλεν, ἀλλὰ καὶ πάλιν εἰς μάτην· τότε ὅμως ὁ Ῥωμαῖος ἔξω φρενῶν γενόμενος σύρει τὸ ξίφος του, καὶ ριφθεὶς ἐπὶ τοῦ Θεοβάλδου τὸν τραυματίζει θανατηφόρως . . . κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχοντο καὶ οἱ περίπολοι, οἵτινες ἐκδιώξαντες τὸ πλῆθος συνέλαβον τὸν Ῥωμαῖον, καὶ τὸν ὠδήγησαν πρὸς τὸν Βαρ-

Σολομαῖον· πληροφορηθεῖς ὅμως οὗτος ἀμερολήπτως περὶ ὅλων τῶν διατρεξάντων, περιωρίσθη εἰς το νὰ τὸν ἐξορίσῃ ἐκ τῆς πόλεως Βερώνης.

Ἄπασα ἡ οἰκογένεια τῶν Καππελεστῶν ἐπένθει, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ Ἰουλία, οὐχὶ ὅμως τόσον διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδέλφου της, ὅσον διότι ἐθεώρει ἀδύνατον πᾶσαν συμφιλίωσιν τῶν δύο οἰκογενειῶν· γράψασα πρὸς τὸν Ῥωμαῖον τὸν παρεκάλει νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν ὅπως δραπετεύσῃ· ἀλλ' οὗτος ἔλθων κρυφίως εἰς τὸν κῆπον τὴν εἶπεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀπελπισθῇ, διότι ἐντὸς ὀλίγου ἐκεῖνος θέλει ἀνακληθῆ ἐκ τῆς ἐξορίας, καὶ ὅτι τότε, εἰάν δὲν ἐπιτύχῃ τὴν τῶν δύο οἰκογενειῶν συμφιλίωσιν, θέλει λάβει οἰκεία μέτρα πρὸς ἐπιτευξιν τῆς εὐδαιμονίας των.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ῥωμαῖος, μετημφιεσμένος ὡς ἀλλοδαπὸς ἔμπορος, ἀποδημήσας ἐκ τῆς Βερώνης πρὸς τὴν Μάντουαν διευθύνετο.

3.

Ὁλεθρία ὑπῆρξεν εἰς τὴν Ἰουλίαν ἡ ἀποχώρησις τοῦ ἐραστοῦ της· ὠδύρετο ἀπὸ πρωΐας ἕως ἐσπέρας, τὴν δὲ νύκτα μόλις τὰ βλέφαρά της ἐκάλυπτον τὰς ἀεννάους ἐκείνας κρήνας, ἀπορρέουσας πολυτίμους ἀδάμαντας.

Εἰς μάτην ὁ Ῥωμαῖος γράφων πρὸς τὴν Ἰουλίαν κατ' ἐκάστην τὴν ἐνεθάρρυνεν· αὕτη ἐτήκετο, ἐμαραίνετο, ὡς τὸ φυτὸν τὸ ἔχον ἐντὸς τῆς ῥίζης του τὸ φθοροποιὸν αἷτιον. Οἱ γονεῖς της ἠδημόνουν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς θυγατρὸς των, καὶ μὴ δυνηθέντες νὰ μάθωσι ποία ἡ αἰτία τῆς θλίψεώς της, ἐσυμπέρανον ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὑπανδρευθῇ, καὶ ἐπὶ

τούτω τῷ σκοπῷ ὁ πατήρ φροντίσας τῇ εὐρε κατάλληλον σύζυγον τὸν Κόμητα Λοδρόνον. Ἀκούσασα τοῦτο ἡ Ἰουλία ἐτρόμαξε, καὶ ἀπεποιήθη πᾶσαν μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν· ἀλλ' ὁ πατήρ της ἐφάνη ἐπίμονος, καὶ τὴν ἠπειλήσεν ὅτι θέλει τὴν καταναγκάσει διὰ τῆς βίας νὰ τὸν ὑπανδρευθῆ.

Στοχάσθητι ποία ἡ κατάστασις τῆς συζύγου τοῦ Μοντεκίου! Γράφει πρὸς τὸν Ῥωμαῖον, ἀλλ' οὗτος πάντοτε τῇ ἀνταπεκρίνεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλει ἐλθεῖν . . . ἀλλὰ δὲν ἦρχετο . . .

Ἡμέραν τινὰ εἰσέρχεται ὁ πατήρ της εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ τῇ ἀναγγέλλει, ὅτι τὴν ἐπομένην Κυριακὴν θέλει τελεσθῆ ὁ γάμος μετὰ τοῦ κόμητος Λοδρόνου (οὕτω καιρὸς δὲν ὑπῆρχε νὰ προειδοποιηθῆ ὁ Μοντέκιος)· ἡ Ἰουλία τότε προτίθεται νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου καὶ πρὸς τὸν Ῥωμαῖον νὰ καταφύγῃ· ὅθεν ὑπάγει μετὰ τῆς μητρός της πρὸς τὸν πατέρα Λαυρέντιον, ἐπὶ λόγῳ μὲν ἐξομολογήσεως, ἔργῳ δὲ ἵνα γνωστοποιήσῃ τὸν σκοπὸν της· ἀκούσας τοὺς λόγους τῆς ὀδυρομένης νεάνιδος ὁ ἱερεὺς τῇ ἀπήντησεν.

— Θυγάτηρ μου! δραπετεύουσα ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου ἐμβάλλεσαι εἰς προφανῆ κίνδυνον· διότι μόλις θὰ εἶσαι ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ οἱ γονεῖς σου προειδοποιηθέντες περὶ τῆς δραπετεύσεώς σου, πάραυτα θέλουν ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα πρὸς σύλληψίν σου· καὶ τότε οὐδὲν μέσον σωτηρίας ἀπολείπεται· ὅθεν ἄκουσον ἐμέ τὸν πολὺν καὶ πολὺπειρον ἀμαρτωλόν· ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμωμεν· θέλω σοι δώσει ναρκωτικὴν κόνιν, τὴν ὁποῖαν ἅμα πίης, πάραυτα εἰς ληθαργίαν θέλεις ἐμπέσει· ἅπαντες δέ, καὶ αὐτοὶ οἱ πολὺπειροὶ ἰατροί, θέλουσί σε ἐκλάβει ὡς νεκράν, καὶ τότε, ἀφοῦ ἐγκλεισθῆς

εἰς τὸν πατρικὸν τάφον, ἐγὼ μετὰ τοῦ Ῥωμαίου, τὸν ὁποῖον
ἴδω εἰδοποιήσῃ ἐν δέοντι καιρῷ, ἐρχόμεθα πρὸς σέ, καὶ
ἀφοῦ ἐξυπνήσῃ σὺ καὶ ἀβλαβῆς ὡς πρότερον, ἀποδημεῖτε
παραυτὰ μετὰ τοῦ Ῥωμαίου εἰς ἄλλην τινὰ πόλιν τῆς Ἰτα-
λίας, ἕως οὗ νομίσωμεν ὅτι δύνασθε νὰ ἐπιστρέψῃτε ἀβλα-
βῶς εἰς τὸ πατριὸν ἔδαφος.

Συνήνεσεν ἡ Ἰουλία εἰς τὴν πρότασιν τοῦ ἱερέως, καὶ
λαβοῦσα τὴν φιάλην τὴν ἐμπεριέχουσαν τὴν ναρκωτικὴν κόνιν
ἀπῆλθεν.

4.

Τὴν Κυριακὴν, ἡμέραν προσδιωρισμένην διὰ τὴν τελετὴν
τοῦ γάμου τῆς Ἰουλίας μετὰ τοῦ κόμητος Λοδρόνου, ὅλοι οἱ
ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καππελέτου ἠγέρθησαν φαιδροὶ καὶ ἱλαροί·
ἡ μήτηρ τῆς Ἰουλίας πορεύεται πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς θυ-
γατρὸς τῆς, ἀλλὰ στοχάζεσθαι ὅποια ἢ ἐκπληξίς, ἢ ἀπελπι-
σία τῆς, ὅτε ἀντὶ τῆς Ἰουλίας εὔρει τὸ ἄπνουν πτώμά της . .

Ἄμα ἡ Σλιβερά αὕτη εἰδησις διεδόθη εἰς τὴν πόλιν, ὁ
πατὴρ Λαυρέντιος ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ῥωμαῖον ἐπιστολήν,
παραγγείλας τὸν κομιστὴν αὐτῆς νὰ μὴ τὴν ἐγχειρίσῃ εἰς
οὐδένα ἄλλον παρὰ εἰς τὸν ἴδιον Ῥωμαῖον. Ὁ κομιστής,
ὅστις ἦτο μοναχός, φθάσας ἐγκαίρως εἰς τὴν Μάντουαν
εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἀγίου Φραγκίσκου, καὶ ἠτοι-
μάζετο νὰ ἐξέλθῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ Ῥωμαίου, ὅτε ἐπῆλ-
θον οἱ ὑγειονομοφύλακες τῆς πόλεως, καὶ περιώρισαν τὸ
μοναστήριον ὡς ὑποπτον πανώλους, ἀποθανόντος τὴν προτε-
ραίαν ἐνὸς μοναχοῦ μετὰ τὰ συμπτώματα τῆς ὀλεθρίας ταύ-

της ἀσθενείας. Εἰς μάτην ὁ ἀπίστολος τοῦ πατρὸς Λαυρεντίου διεμαρτύρητο ὅτι αὐτὸς δὲν ἐκοινωνήσῃ με τοὺς ἄλλους μοναχοὺς, ὅτι μόλις παρῆλθον ὀλίγαι στιγμαὶ ἀφ' ὅτου ἔφθασεν ἐκ Βερώνης· ἠναγκάσθη καὶ οὗτος νὰ ἐγκλεισθῇ εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ οὕτω μὴ δυνηθεῖς νὰ συναντήσῃ τὸν Ῥωμαῖον, οὐδὲ φροντίσας νὰ τὸν καλέσῃ παρ' ἑαυτῶ, δὲν ἐπέδωκε τὴν τόσοι ὀσιώδη ἐπιστολὴν τοῦ Λαυρεντίου.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν Βερώναν ἐγένετο ἡ ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ τῆς Ἰουλίας ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Λαυρεντίου. Ὁ οἰκογενειακὸς τάφος τῶν Καππελετῶν ἦτο μέγας μαρμάρινος σαρκοφάγος ἔχων εἰς ἑκατέραν τῶν ἄκρων ὀπήν· (α) καὶ παρὰ τὸν τάφον τοῦτον ὑπῆρχε μέγας θολωτὸς λάκκος, εἰς ὃν ἐρρίπτοντο τὰ ὀστά τῶν διαλυθέντων πτωμάτων. Ὁ σαρκοφάγος οὗτος περιεῖχεν εἰσέτι τὸ πτώμα τοῦ πρὸ τριῶν μηνῶν φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Θεοβάλδου· ἐκεῖ λοιπὸν παρὰ τῷ δυσώδει τούτῳ πτώματι ἐτέθη καὶ ἡ νομιζομένη παρὰ πάντων νεκρὰ Ἰουλία. Ἀφοῦ ἐνταφιάσθη, ὁ πιστὸς ἐκεῖνος ὑπηρέτης τοῦ Ῥωμαίου, ὁ Πέτρος, ἀπῆλθεν ἐκ τῆς Βερώνης πρὸς τὸν κύριόν του.

Ὁ Ῥωμαῖος εὕρισκετο εἰς τὴν οἰκίαν του διανοούμενος περὶ τῶν μέσων τῆς δραπετεύσεως τῆς συζύγου του, καὶ ἐξ ἐνός συλλογισμοῦ μετέβαινεν εἰς ἄλλον, τοιοιτοτρόπως, ὥστε ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Πέτρος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐμακάριζεν ἑαυτὸν ὡς σύζυγον τῆς Ἰουλίας, καὶ ηὐχαρίστει τὸν Κύριον, διότι τοσοῦτον εὐτυχῆ τὸν κατέστησε· ἰδὼν δὲ κατηφῆ τὸν Πέτρον, ἐγερθεῖς ἀνήσυχος τὸν ἐρωτᾷ.

(α) Ἐτι καὶ σήμερον διακρίνονται αἱ δύο ὀπαί, τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ κοινου λαοῦ εἰς τὸν πατέρα Λαυρέντιον.

— Τί συμβαίνει; ο πατήρ μου, ή μήτηρ μου είναι καλά; Ουδέποτε ὅμως ή ιδέα τοῦ θανάτου τῆς Ἰουλίας ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ.

Στοχάζοητι λοιπὸν ἕτε ἔμαθε τὸν θάνατον αὐτῆς, ποία ὑπῆρξεν ή ἀπελπισία του . . . .

Δυσχεραίνω νὰ περιγράψω τὰς στιγμὰς ἐκείνας, στιγμὰς ἀκατανοήτου ἀπελπισίας, ὀδυνῶν καὶ βασάνων.

Λαβὼν ξίφος, τὸ διεύθυνεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀλλὰ προφθάσας ὁ Πέτρος τὸν ἀπέτρεψε τοῦ σκοποῦ τούτου.

Τέλος, ή γαλήνη διεδέχθη τὴν ἀπελπισίαν ἐκείνην· καὶ προστάξας τὸν ὑπηρέτην νὰ φέρῃ τὸν ἵππον του, λέγει πρὸς αὐτόν·

— Ἄκουσον, Πέτρε, θέλομεν εἰσελθεῖ λαθραίως ταύτην τὴν νύκτα εἰς τὴν Βερώνην, καὶ ἀφοῦ ἀσπασθῶ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς προσφιλοῦς συζύγου μου, θέλομεν ἀπέλθει πρὸς ἄλλο μέρος τῆς ὠραίας Ἰταλίας μας, ὅπως διασκεδάσω τὰς λύπας μου.

5.

Περὶ τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ Ῥωμαῖος, μετημφισμένος Αὐστριακὴν στολήν, μετὰ τοῦ Πέτρου εἰσῆλθον εἰς τὴν Βερώναν, καὶ κατ' εὐθείαν διευσύνθησαν πρὸς τὸ νεκροταφεῖον· ἐκεῖ ὁ Πέτρος, ὅστις εἶχε προμηθευθῆ τὰ οἰκειὰ ἐργαλεῖα, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου ἀνύψωσε τὸ πῶμα τοῦ σαρκοφάγου, ἐν ᾧ ἔκειτο ή Ἰουλία.

Ὁ Ῥωμαῖος εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ τάφου, καὶ περιέλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ ἄπνουν σῶμα τῆς ἐρωμένης του· στιγμὰς τινας ἔμεινε σιωπηλὸς παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί, τέ-

λος ἐψέλλισε τὰς λέξεις ταύτας . . . . Ἰουλία μου! Ἰουλία, ζωὴ τῆς ζωῆς μου, σέ, ἔνεκα τῆς ὁποίας ἠγάπησα τὸν βίον, σέ, Ἰουλία, ἐπρόδωσα . . . ὁ ἄνανδρος! ἐνῶ μ' ἔγραφες, ἐλθέ νὰ μὲ σώσης, ἐγὼ ὁ ἄτιμος ἀδυνατῶν ἀνέβαλλον πάντοτε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν αἰτήσεών σου . . . . ὦ! ναί, εἶμαι ἄτιμος, κακοῦργος, αἰσχρὸν θηρίον, ὁ καταπτυστότερος τῶν ἀνδρῶπων, ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου σου . . . καὶ ζῶ ἀκόμη; . . . ναὶ Ἰουλία, ὁ δῆμιός σου πρέπει νὰ τιμωρηθῇ, ὁ ἥλιος ἤθελεν ἐπισκιασθῇ αὐρίον, εἴαν αἱ ἀκτῖνές του ἔμελλον νὰ φωταγωγήσωσι τὰ βήματα ἐνὸς κακούργου, τοῦ φονέως τοῦ λαμπροτέρου πλάσματος τῆς γῆς . . . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔσυρεν ἐκ τῆς ζώνης του φιάλην τινὰ ἐμπεριέχουσαν δραστήριον δηλητήριον, τὸ ὁποῖον κατέπιε, τότε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Πέτρον λέγει·

— Πέτρε, ἐντὸς ὀλίγου θέλω ἀποθάνει πλησίον τῆς Ἰουλίας μου, περίμενε ἐδῶ ἕως ὅτου ἐκπνεύσω, καὶ τότε καταβίβασον τὴν πλάκα τοῦ τάφου καὶ ἀπελθε· εἰς τὴν διαθήκην μου δὲν σ' ἐλησμόνησα, πορεύσθητι πρὸς τὸν πατέρα μου, εἰπέτε τον . . . .

Διεκόπη, σκιρτήσαντος τοῦ σώματός του . . . .

Ἡ Ἰουλία ἐξυπνήσασα εἶχε προφέρει τὸ ὄνομά του . . .

Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν κατάστασιν τοῦ Ῥωμαίου, τὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων δυστυχῶν νεανιῶν συνομιλίαν, ἣτις διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν, ἐνῶ ὁ Ῥωμαῖος ἐψυχορράγει· τέλος οὗτος ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐρωμένης του, τὸ ὄνομά της ψελλίζων μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς . . . τότε ὀξεῖα φωνὴ ἀντήχησεν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ τάφου, καὶ ἄλλη ἀγγελικὴ ψυχὴ συναπέπτη μετὰ τῆς τοῦ Ῥωμαίου . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν προσέρχεται καὶ ὁ πατήρ Δαυ-
ρέντιος μετ' ἄλλου τινὸς μοναχοῦ, ἐφωδιασμένοι μὲ ὅλα τὰ
ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα πρὸς ἀνόρυξιν τοῦ τάφου . . . ἀλλ' ἐξε-
πλάγησαν, καὶ ἐκυριεύθησαν ὑπὸ τρόμου, ὅτε πλησιάσαντες
πρὸς τὸν τάφον εἶδον αὐτὸν ἠνεωγμένον, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ δύο
πτώματα, τὸν Ῥωμαῖον καὶ τὴν Ἰουλίαν, τὸν δὲ Πέτρον ὀδυ-
ρόμενον ἐπὶ τῶν πτωμάτων τούτων. . . . .

Τῇ ἐπαύριον ἅπασα ἡ πόλις παρευρέθη εἰς τὴν κηδείαν
τῶν δύο τούτων δυστυχῶν ἐραστῶν, οἵτινες εἰς τὸν αὐτὸν
τάφον ἐτέθησαν. (Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)